

Hoofdstuk 1

Jays handen waren bleek en verkramppt door het krachtige knijpen in de reling. Hij boog voorover en leegde voor de zoveelste keer zijn maag in het golvende water. Zijn hoofd tolde, zijn keel brandde. Hij moest zich stevig vasthouden om niet om te vallen. Het laatste restje gal spoog hij uit en hij haalde een hand langs zijn mond.

Het schip onder zijn voeten deinde rustig op en neer.

‘Jij hebt duidelijk geen zeebenen.’ Nia steunde met haar armen op de reling en staarde met haar witte ogen naar de eindeloze watervlakte. ‘En we zijn nog niet eens de haven uit!’

Jay zuchtte door haar sarcastische ondertoon. Vanaf het moment dat zij als zijn begeleider was toegewezen, kon ze haar lol niet op. Dit tropische eiland, de warmte, de zee en het schip; alles was nieuw voor hem. Hij viel van de ene verbazing in de andere. Hij had kleding en wapens uit mogen zoeken en had met Omdel en zijn gevolg aan tafel gegeten. Het enige wat hem aan zijn gevangenschap herinnerde, was de armband om zijn pols. Het sieraad was slechts aanwezig. Jay had tot nu toe niets van zijn invloed gemerkt.

De blinde vrouw noemde hem Kandara, naar het zwaard dat hij bij de wapensmid had uitgezocht. Hij had haar de afgelopen dagen herhaaldelijk uitgelegd dat hij Jay heette, maar ze wilde niet luisteren. Hij was er ook achter gekomen dat ze ondanks haar blindheid precies wist wat er om haar heen gebeurde. De blauwe plekken op zijn armen waren stille getuigen van zijn pogingen bij haar vandaan te komen.

‘Komt nog wel,’ zei Olof die achter hen op een tros touwen zat en zijn zwaard wette. ‘We zitten drie weken

op dit schip. Hij zal vast wennen.’ De man was de oudere broer van Nia en had net als zijn zus een donkere huid en pikzwart haar. Zijn lichtblauwe ogen hielden alles nauwlettend in de gaten. Nia droeg overdadig gekleurde kleding, terwijl Olof in het zwart gekleed ging.

Jay kreunde. ‘Drie weken?’

Nia zuchtte. ‘Het is vrijwel windstil en de magiërs kunnen geen stormen maken. Slechts briesjes. En uiteraard zitten wij weer op het laatste schip dat vertrekt. Waar wachten we eigenlijk op? Waar is Ric?’

Aan de horizon verdwenen de andere schepen over de rand van de wereld. Jay was opgegroeid tussen de bergen en had tot voor kort nog nooit de zee gezien. Of een schip. Of een bloes met korte mouwen aangehad. Ondanks zijn dunne kleding zweette hij overdadig. De huid op zijn armen was rood door de voortdurend schijnende zon. Zijn hartslag bonkte tegen de binnenkant van zijn schedel.

‘Geen idee. Misschien de achterblijvers instrueren,’ bromde Olof.

‘Dat heeft hij allang gedaan.’ Ze richtte haar aandacht op Jay. ‘Je kunt het beste naar een vast punt in de verte staren om je evenwichtsorgaan te kalmeren. Ik ga wel even langs onze hut, ik heb nog iets tegen zeeziekte.’ Ze dreutelde naar de deuren die toegang gaven tot het achterste deel van het schip. Haar stok tikte tegen de planken. Blijkbaar had ze die toch nodig, of hield ze de schijn op hem nodig te hebben. Uit ervaring wist Jay dat ze de stok ook gebruikte als wapen.

Jay deelde een hut met dit stel. Een van de twee was altijd bij hem in de buurt.

Hij had zich zijn gevangenschap bij Omdel en Porfyrya heel anders voorgesteld. Nadat hij door Porfyrya ruw was behandeld, was Omdel heel aardig geweest. Hij had niet het gevoel dat hij een gevangene was, eerder bezoek met begeleiding.

Door een deining van het schip overviel een dui-

zeling hem. Hij verstevigde zijn greep op de reling en zocht een punt in de verte waar hij zijn aandacht op kon richten. Op het strand stond een boom. Zijn bladerkroon, die leek op een bosvaren, rustte op een lange, dunne stam. Nia noemde het een palmboom. De ronde ballen die eraan hingen, konden blijkbaar gegeten worden. Bij de gedachte aan eten kroop er gal in zijn slokdarm omhoog. Hij slikte de zure smaak weg en bleef naar de boom staren. Zijn maag werd rustiger, zijn hoofd deed echter nog steeds zijn best om uit elkaar te knallen van de pijn. Hij draaide zich om en ging met zijn rug tegen de reling op het dek zitten. Zijn achterhoofd vond steun tegen het hout en hij sloot zijn ogen.

“Voel het schip en zijn bewegingen,” had Omdel tegen hem gezegd toen Jay voor het eerst had overgegeven die ochtend. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan.

Het ongeloof van wat er allemaal gebeurde, overspoelde hem nog steeds. Ze waren bij Galenya, het tropische eiland dat voor de kust van Auradya lag. Ze gingen per schip naar Strylar, de grootste havenplaats van het koninkrijk Auradya. Hij had de honderden boten gezien die de troepen verplaatsten. Duizenden mannen werden over zee naar Auradya gebracht. Hem was verteld dat de schepen de reis al meerdere keren hadden gemaakt. Hoeveel manschappen hadden Porfyrya en Omdel? Werden ze straks allemaal ingezet om Auradya te veroveren? Wat kon hij doen om Myra, Stefan en Or te helpen? Hij zat op het laatste schip met Omdel en zijn aanhang, met Nia en Olof die hem constant in de gaten hielden.

Getik van een stok kondigde Nia weer aan. Jay opende zijn ogen een beetje. De kleuren van de grote hoeveelheid stroken stof die haar rok vormde, wervelden om haar heen. In haar hand hield ze een flesje dat ze hem aanreikte. ‘Drink dit. Het zal je maag tot bedaren brengen.’

Jay pakte het flesje aan en trok de kurk uit de hals. Een sterk zure geur deed zijn maag weer omkeren. 'En dit moet goed werken?'

De vrouw glimlachte. Bij haar ogen en om haar mond ontstonden er rimpels in haar huid. 'Het helpt. Dat is wat telt. Hoe het ruikt of smaakt, doet er niet toe. Drink het op. In één teug.'

Met tegenzin zette Jay het flesje tegen zijn lippen. Aarzelend keek hij langs de vrouw naar Olof, die was gestopt met wetten en hem verwachtingsvol aankeek. De man knikte.

Jay sloot zijn ogen, kiepte de inhoud van het flesje in zijn mond en slikte direct. Een scherpe onbekende smaak brandde op zijn tong. Het was een combinatie van zuur en bitter, scherp pittig. Tranen sprongen in zijn ogen. Het goedje was zo dik als stroop en liet zich niet snel wegslikken. Jay schudde zijn hoofd. Alle spieren in zijn gezicht verkrampten.

'In één keer!' riep Olof. 'Knap gedaan. Ik krijg die rotzooi niet eens weg.'

'Wat zeur je nou?' Nia draaide zich om en zette haar handen in haar zij. 'Jij...'

Daar kwam het wijzende vingertje weer waarmee Nia haar broer steeds op zijn plek zette. Haar reprimande ging langs Jay heen. Jays aandacht werd getrokken door rumoer op de kade aan de andere kant van het schip. Mannen schreeuwden, de kettingen van de takels rammelden.

'Voorzichtig daarmee!' schreeuwde Omdel, die het dek op klom. Zijn bleke huid glansde in de zon. Zijn witte haren had hij in een vlecht tot halverwege zijn rug hangen. Hij had slechts een hemd en een lange broek aan. Blootvoets rende hij over het dek, waar een grote kist boven de reling werd getakeld. Omdel griste het touw uit de handen van een matroos en trok zelf de kist boven het dek. 'Voorzichtig laten vieren!' De kist zakte en kwam met een zachte bons op het dek terecht. Om-

del knoopte de touwen los en gooide ze op een hoop. Hij liet zijn handen over het hout van de kist glijden.

‘Wat heb je gedaan!’ Nia liep met ferme passen naar Omdel toe. Met haar stok tikte ze op de kist. ‘Deze reis overleven ze nooit! Je had ze daar moeten laten.’

‘Dat was geen optie, Nia. Ik moest ze wel meeneemen. Hier hebben ze een kans, al is die klein. Vanaf nu is het gebruik van magie op dit schip verboden.’

‘Dan wordt onze reis heel wat langer! Hoe denk je Anna in te halen?’

‘Niet. We komen alleen wat later aan, maar dan hebben we ze wel bij ons.’

‘Ze gaan dood, Ric! Er zijn hier geen draken meer. Geef de hoop toch op.’

‘Nooit!’

Jay hield zijn adem in. Omdel leunde met beide handen op de kist en boog naar Nia toe. Zijn ogen gloeiden rood op. Onder zijn bovenlip werden twee hoektanden zichtbaar. De man verlegde opeens zijn aandacht en keek Jay strak aan. Zijn stem had een gevaarlijke ondertoon. ‘Er is nog een draak in leven. Y’vorryn. Nietwaar?’

Jay sloeg een hand voor zijn mond. Hij had geen idee hoe de man wist dat Y’vorryn nog leefde.

‘Het was grotendeels een gok, maar ik had een vermoeden. Dat heb je net bevestigd. En jij hebt haar geholpen.’

Jay slikte. De man had gelijk. Wat kon Jay daar nog op zeggen? Hij had zelf ook de trilling van de magie gevoeld toen de draak haar vrijheid kreeg. Dat moest tot in de wijde omtrek gevoeld zijn, maar helemaal tot hier? Of kwam het door de poort die Anna toen open had staan? Omdel had aan de andere kant op hem staan wachten.

‘Y’vorryn?’ vroeg Nia. Ze keek om. Haar witte ogen richtten zich op Jay. ‘Leeft dat serpent nog?’

Als Jay ter plekke had kunnen verdampen, had hij

dat gedaan. Hij keek van de rode ogen van Omdel naar de witte van Nia. De lege ogen van de vrouw keken dwars door hem heen.

‘Waar was ze?’ Nia bleef vlak voor Jay staan en zette haar stok op zijn borst. De punt prikte door het dunne linnen van zijn bloes heen.

Jay ging verzitten, het dek was hard onder zijn achterste. Moest hij antwoorden? Wat zou hij daarmee bereiken? Had Porfyrya hun niets verteld?

‘Zeg op, Kandar. Waar hadden ze haar verstopt?’

‘Ik heet geen Kandar...’

‘Jay is de naam van een librije-hoeder, niet van een moedige krijger. Vertel.’

‘Emdra.’ De legendarische stad was gevallen. Wat konden zij met de kennis van Y’vorryns opsluiting? Of waarom Jay, Carl en Enech haar hadden bevrijd? Waarom had Porfyrya hen niet op de hoogte gebracht over wat daar was gebeurd?

Nia keek Omdel aan, snoof en stampte weg. Ze verdween achter de deur die toegang gaf tot de hutten. Na een goedkeurende knik van Omdel ging Olof achter haar aan. Op het gezicht van Omdel wisselden emoties zich in hoog tempo af. Woede was overheersend en bleef in zijn ogen aanwezig toen hij zijn aandacht op Jay vestigde. Hij snoof, de spieren in zijn nek verstrakten.

‘Kom hier, Kandar.’ Alleen zijn bovenlip bewoog, waardoor de puntige tanden nog beter zichtbaar werden.

‘Ik heet geen...’

‘Vanaf nu heet je Kandar, naar het zwaard dat je zelf hebt uitgekozen, dus ik wil daar niets meer over horen.’

Jay slikte. Dat had Nia ook al gezegd. Hij had het wapen zelf uit mogen zoeken bij de wapensmid. Blijkbaar had hij een speciaal exemplaar uitgezocht. Dat ze hem naar het wapen hadden vernoemd, vond hij maar vreemd. Waarom kon hij niet gewoon zijn eigen naam houden?

Hij keek over zijn schouder. Het water klotste zachtjes tegen het schip. Opeens drong het besef dat hij niet kon zwemmen zich aan hem op. Hij kon niet weg, al zou hij willen.

‘Nou, waar wacht je nog op? Kom hier.’ Nu pas zag Jay het magische web dat over de kist lag. Het trilde onder Omdels aanraking. Tot nu toe was de man de gastvrijheid zelf geweest. De vijandigheid die nu in zijn stem hoorbaar was, verkilde hem.

Jay pakte de reling en trok zich omhoog. Een duizeling overviel hem, zijn benen verslaptten. De misselijkheid bleef gelukkig weg.

Een sterke hand greep hem bij zijn arm en hield hem overeind. Omdel torende boven hem uit. Hij was zeker een kop groter.

Jay deinsde achteruit, de reling duwde in zijn rug.

Omdel hield hem stevig vast. ‘Je went vanzelf aan het schip en zijn bewegingen.’ Omdel trok hem dicht zich aan. Jay hield zijn adem in toen de magiër zijn neus in Jays haar duwde en zijn geur opsnoof. ‘Lichtmagiërs ruiken altijd zo anders,’ fluisterde Omdel. ‘Zo intens. Jouw bloed is als een levenselixir voor mij.’ Omdel boog zijn hoofd terwijl hij Jay met beide handen stevig vasthield.

Jays lichaam verstijfde, angst kneep zijn keel dicht. Omdel plaatste een kus in Jays nek, net onder zijn oor. Zijn twee hoektanden schampten Jays huid. De haartjes op zijn armen gingen overeind staan doordat Omdels warme adem zijn oor streelde.

‘Je hoeft niet bang te zijn. Ik zal je niets doen. Anma is een ander verhaal. Blijf bij hem vandaan als je leven je lief is. Een lichtmagiër is een tussendoortje voor hem.’ Omdel zette een stap naar achteren en liet Jay los. ‘Wil je me helpen?’ Met zijn hand veegde hij zweetdruppels van zijn voorhoofd. ‘De kist moet naar binnen en dat kan ik niet alleen.’ Hij draaide zich om en liep terug naar de kist.

Gierend haalde Jay adem. Hij zocht met beide handen steun bij de reling. De spanning ebde uit zijn lichaam weg. Wat wilde Omdel van hem? De man had in dat ene intense moment twee totaal verschillende kanten van zichzelf laten zien.

Jay schudde zijn hoofd, wreef het kippenvel van zijn armen en volgde Omdel.